

ΤΟΥ **Δημήτρη Γρηγορόπουλου**

Στο θέμα της δημοκρατίας υπάρχουν ευρείες προσδοκίες στην κομματική και εκλογική βάση του ΣΥΡΙΖΑ. **Πρώτο**, για ιστορικούς λόγους. Στον ΣΥΡΙΖΑ διατηρείται η έμφαση στη δημοκρατία που χαρακτήριζε τα αριστερά μορφώματα, των οποίων αποτελεί μετεξέλιξη (ΚΚΕ εσ., ΕΑΡ, ΣΥΝ). Η δημοκρατία ιδιαίτερα στην κομμουνιστογενή μορφή αυτής της εξέλιξης (ΚΚΕ εσ.), αλλά και στις άλλες αποτελούσε την εμβληματική ειδοποιό διαφορά από άλλα αριστερά ρεύματα (ιδίως απ' το ΚΚΕ) συμπυκνωμένη στο πρόταγμα του Ν. Πουλαντζά: «*Ο σοσιαλισμός θα είναι δημοκρατικός ή δεν θα υπάρξει*». **Δεύτερον**, οι λαϊκές μάζες, ιδίως τα αγωνιζόμενα τμήματά τους και η νεολαία, έχουν υποστεί τα πάνδεινα απ' τη βία και την ακραία αστυνόμευση ιδίως της μνημονιακής περιόδου και με ανακούφιση θα δεχτούν μian ανάσα εκδημοκρατισμού. **Τρίτον**, ο ΣΥΡΙΖΑ καλλιεργεί την απατηλή εντύπωση ότι η έκτακτη οικονομική κατάσταση (κρίση, λιτότητα) δεν συνεπάγεται και πολιτική έκτακτη κατάσταση (έντονο αυταρχισμό) και ότι επομένως η «αριστερή» κυβέρνηση μπορεί να πραγματοποιήσει τομές στο πεδίο της δημοκρατίας και της εθνικής ανεξαρτησίας.

Είναι γεγονός ότι στα ζητήματα πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων ο ΣΥΡΙΖΑ πραγματοποιεί ορισμένες δευτερεύουσες μεταρρυθμίσεις: κατάργηση φυλακών τύπου Γ, αποφυλάκιση λόγω ανηκέστου βλάβης, ακύρωση κουκουλονόμου, εκσυγχρονισμός δημόσιας διοίκησης, κατάργηση επιστράτευσης απεργών, επαναφορά συλλογικών συμβάσεων και διαιτησίας, ήπια καταστολή (επέμβαση στην Πρυτανεία).

Αυτού του τύπου οι αλλαγές αποτελούν μικροβελτιώσεις ή εκσυγχρονισμούς και όχι προωθητικές δημοκρατικές αλλαγές που προκαλούν ρήγματα στον ολοκληρωτικό κοινοβουλευτισμό και το κράτος έκτακτης ανάγκης του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Υπάρχουν αριστερές προσεγγίσεις που απολυτοποιούν ή μεγαλοποιούν αυτές τις ρυθμίσεις του ΣΥΡΙΖΑ και με το θεωρητικό σχήμα ενός μικροαστικού ΣΥΡΙΖΑ συνάγουν τον αντιφατικό χαρακτήρα του, την προοδευτική και συντηρητική πλευρά του.

Οι αντιφάσεις είναι υπαρκτές στον ΣΥΡΙΖΑ και συγκροτούν το μικροαστικό στοιχείο του χαρακτήρα του, που επικαθορίζεται όμως απ' την κυρίαρχη αυταρχική αστική πολιτική του. Ο ΣΥΡΙΖΑ, αφού με τη διαχειριστική πολιτική αναπαράγει τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό, αναπαράγει σχετικά τροποποιημένο και το πολιτικό εποικοδόμημά του, τον ολοκληρωτικό κοινοβουλευτισμό. Γι' αυτό, παρά τις αντιπολιτευτικές καταγγελίες της αστυνομοκρατίας και τις δεσμεύσεις για την εξάρθρωση των ακροδεξιών θυλάκων, την κατάργηση των υπεραντιδραστικών τμημάτων της αστυνομίας (ΔΙΑΣ κ.ά.), οι κατασταλτικοί μηχανισμοί (αστυνομία, στρατός, ΕΥΠ) παραμένουν αλώβητοι ή και ενισχύονται. Ιδιαιτερότητα της διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί η προώθηση μιας ιδιότυπης λειτουργίας των κατασταλτικών μηχανισμών, με στόχο τη νομιμοποίησή τους στη συνείδηση ευρύτερων μαζών. Με τις μικροδημοκρατικές ρυθμίσεις, τη σχετικά ηπιότερη καταστολή, την παρατεινόμενη διαπραγμάτευση, ο ΣΥΡΙΖΑ επιδιώκει να φιλοτεχνήσει την εικόνα μιας δημοκρατικής κυβέρνησης που πραγματοποιεί δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις και τηρεί με ηπιότητα την τάξη, ώστε οι κατασταλτικές επεμβάσεις της, όπως στην Πρυτανεία αλλά και στις Σκουριές, να νομιμοποιούνται ως αναπόφευκτες και αναγκαίες.

Στην πρώτη περίπτωση, η ήπια στάση και επέμβαση της αστυνομίας συγκάλυψε το γεγονός ότι ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο δεν αποκατέστησε το πανεπιστημιακό άσυλο, όπως επαγγελλόταν, αλλά μεθόδευσε την παραβίασή του για πρώτη φορά στην περίοδο της Μεταπολίτευσης.

Στη δεύτερη περίπτωση, ο Γ. Πανούσης υποστήριξε ότι η αστυνομία τήρησε «ουδέτερη» στάση και ότι επενέβη, όταν υπήρξε κίνδυνος απώλειας ανθρώπινων ζωών!

Το ίδιο ισχύει και σ' ανάλογες επιμέρους ρυθμίσεις της κυβέρνησης. Κλείνουν τις «Αμυγδαλέζες». Εν μέρει όμως και διατηρούν επιπλέον την αντιμεταναστευτική πολιτική, αφού δεν τολμούν να παραβιάσουν τα «Δουβλίνα» που επιβάλλει η ΕΕ. Προωθεί ο ΣΥΡΙΖΑ την επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων και του κατώτατου μισθού, που σε μεγάλο βαθμό θα αναιρούνται απ' τον κυρίαρχο εργασιακό Μεσαίωνα (ελαστικοποιημένη – παράνομη εργασία) στον ιδιωτικό τομέα. Καταργεί την επιστράτευση απεργών, τη διατηρεί όμως για λόγους υγείας, ενώ διατηρείται και η καταχρηστική δικαστική πρακτική παρανομοποίησης των απεργιών. Αποκαθίσταται το τεκμήριο αθωότητας στην πειθαρχική διαδικασία των δημοσίων υπαλλήλων. Διατηρείται όμως αναλλοίωτο το αυταρχικό πειθαρχικό δίκαιο των μνημονιακών νόμων, ενώ τα δευτεροβάθμια υπηρεσιακά συμβούλια συγκροτούνται μόνο από προϊστάμενους διεύθυνσης δημόσιων υπηρεσιών...

Η υπονόμηση σε μεγάλο βαθμό επιμέρους δημοκρατικών ρυθμίσεων δεν είναι περιπτωσιακή. Προκύπτει αναπόφευκτα απ' τη μεγάλη εικόνα της αυταρχικής πολιτικής έκτακτης ανάγκης που συνεπάγεται η διαχείριση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και της κρίσης του απ' τον ΣΥΡΙΖΑ. Ο ολοκληρωτικός κοινοβουλευτισμός στην ουσία του παραμένει αλώβητος, εμποδώνεται ή και ενισχύεται απ' τη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή η διαπίστωση τεκμηριώνεται, **πρώτον**, απ' τη διατήρηση της πρακτικής των ΠΝΠ, που ο ΣΥΡΙΖΑ χαρακτήριζε φασιστικές. Εύγλωττο: από τα πέντε νομοθετήματα που έχει εισαγάγει ο ΣΥΡΙΖΑ, τα δύο είναι με ΠΝΠ! **Δεύτερον**, η υφαρπαγή των αποθεματικών απ' την τοπική αυτοδιοίκηση δεν οφείλεται μόνο στη συγκυριακή οικονομική ασφυξία. Εκφράζει την ολοκληρωτική τάση του αυταρχικού κράτους να καταργεί τη σχετική αυτοτέλεια κατώτερων κρίκων του κράτους (τοπική αυτοδιοίκηση – εποπτευόμενοι οργανισμοί) και να την εγκολπώνει στο σκληρό του πυρήνα. Γι' αυτό επικαλούνται το παράδειγμα χωρών όπως η Ολλανδία, η Πορτογαλία κ.ά., όπου τα αποθεματικά διαχειρίζεται η Κεντρική Τράπεζα, δηλαδή η κεντρική εξουσία. **Τρίτον**, η παραβίαση του πανεπιστημιακού ασύλου, παρά την ήπια μορφή της, προδίδει τάση όξυνσης και νομιμοποίησης του αυταρχισμού. **Τέταρτον**, αυτή η τάση επιβεβαιώνεται απ' το αυταρχικό παραλήρημα του Γ. Πανούση περί «νεοτρομοκρατίας» και απ' το 30σέλιδο πόνημα «αναδιάρθρωσης» της ΕΛΑΣ που επέδωσε στον Αλ. Τσίπρα.

Πηγή: [ΠΡΙΝ](#)